

nytte at sige, at dette Vaand ikke eksisterer. Sønderriver man paa dette Punkt det Vaand, som af den souveræne Lovgivning er lagt til Fordel for disse Formaal, ligger det ligesaa nær at sønderrive — som jeg sagde ifjor — de Vaand, som ere lagte paa visse Værdier i andre Diemed, f. Ex. de Vaand, der hidtil have hvilet paa Jorden til Fordel for Fæsteforholdet; det Eine er ikke mere loomedholdigt end det Andet. Man vil i den hele danske Lovgivning ikke kunne paavise en eneste Bestemmelse, hvor disse Midler ere blevne kaldte Statsindtægter, men jeg erkjender derfor ligesfuldt — hvad jeg ogsaa tidt har udtalt — at Staten har Ret til føre Kontrol og Bevilling med disse Midler; men derfor kan man ikke saaledes uden videre sige, at de tilhøre Staten og falde sammen med sædvanlige Statsindtægter. Saaledes som jeg citerede i Betænkningen ifjor; blev det af den grundlovgivende Rigsforsamling i sidste Dieblit selv af Modstanderne anerkjendt, at Spørgsmaalet stod aabent. Ved at sønderrive det historiske Vaand imellem disse Indtægter vil man endelig, som jeg jo alt flere Gange har udviklet, let komme i Forlegenhed med Dissenterne, som man formedelst Grundlovens Bud ikke kan paalægge Afgifter til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er deres egen. Med Hensyn til de Vædringsforslag, som foreligge idag, saa vilde jeg have stemt for det andet Forslag, som blev taget tilbage af det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Dovlsen), idet der i det jo væsentlig var sagt det Samme, som jeg synes, man blev enig om ifjor; det var en Udvei, en Mægling mellem to modsatte Standpunkter, og derfor vilde jeg have foretrukket det. Jeg kan nu ikke Andet end slutte mig til de Indvendinger, som ere gjorte mod Forslaget, som er fremsat under Nr. 1; det er forunderligt at forbyde at tage Bederlag for en hvilken som helst geistlig Virksomhed og saa sige: Han maa tage Bederlag alligevel. Det skal være ham forbudt, hedder det, at tage Bederlag for at give Sacramente, holde Rigttale osv., endog udtrykt saa bestemt, som for alle disse Ting og alle hans øvrige Embedsforretninger, og saa siger man, at han skal have Lov til at tage Gaver. Dette fore-

kommer mig nu at være uheldigt, og jeg vil for min Del bidrage til at stræbe hen til at fastholde den Afgjørelse, som blev truffen i det forrige Møde. Med Hensyn til Spørgsmaalet, at Loven nu foreligger til endelig Afgjørelse, saa vil jeg sige, at, da jeg har været med ifjor i Udvalget til at stille alle Forslagene til en Udjevning, saa har jeg viist, at jeg var villig til og sætter Pris paa en Lønningsforandring for Præsterne, idet jeg i det sidste Forsøg fulgte med alle det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansens) Forslag, skjøndt vi i Hovedbetragtningen stode paa forskjelligt Standpunkt. Jeg har jo ogsaa tillige bestandig udtalt, at jeg tror ikke, vi komme til en Løsning af de mange aandelige og kirkelige Spørgsmaal, der ifølge Grundlovens Religionsparagrafer skulle finde en ny Løsning, uden at man forinden eller tillige løser Lønningsspørgsmaalet. Men jeg ser ingen Fordel ved paa det nuværende Stadium at stemme for denne Lov, naar den har saa mange Skøbeligheder, som den har. Vi have jo set ifjor baade, hvad Flertallet i dette Thing vil, og hvad Mindretallet vil, og hvad Landsthinget vil, samt hvad der var Udfigt til, at baade Flertallet og Mindretallet i dette Thing kunde enes om som en Udjevning, saa jeg ser ikke, at der er nogen Grund for mig til nu blot for en ny Konstatrings Skyld at skjænke min Stemme til et Forslag, mod hvilket der kan gjøres saadanne meget alvorlige Indvendinger som imod dette Forslag. Man stemmer jo nu her for det fra mange Sider fuldkommen i Overbevisning om, at saaledes vil det ikke blive vedtaget, men man vil faae det til Behandling igjen og kan da gjøre nye Forandringer gjældende. Men det forekommer mig at være en uheldig Maade at udføre den lovgivende Virksomhed paa, ideligt at stemme for et Lovforslag i en anden Skikkelse ved Overgangen til det andet Thing, end man vilde ønske det affattet, hvis det pludselig blev vedtaget i det andet Thing. Jeg synes, at det er uheldigt, om det saaledes bliver Sædvane, at sende Lovforslag over i det andet Thing med en større Tilslutning i dette Thing, end det virkelig i den Form har, fordi